

Arrest

nr. 221 524 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEMEYER
Cordoeaniersstraat 17
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij op 12 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DEMEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 27 april 2018 de Schengenzone binnen, nadat zij van de Spaanse autoriteiten een visum verkreeg geldig van 10 april 2018 tot 31 juli 2018.

Op 27 november 2018 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen na de kennisgeving (bijlage 13). Deze beslissing wordt haar op 28 januari 2019 ter kennis gebracht.

Op 28 januari 2019 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente Bilzen voor informatie met betrekking tot een wettelijke samenwoning of een huwelijk.

Op 11 februari 2019 wordt verzoekster gehoord. Zij wenst echter niet mee te werken en wenst niets mee te delen.

Op 12 februari 2019 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: K. (...)

voornaam: F. (...)

geboortedatum: (...).1984

geboorteplaats: S. S. (...)

nationaliteit Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEM TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Bilzen/Hoeselt/Riemst op 11.02.2019 en werd rekening gehouden met zhaar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en betrokkene laat weten aan de politie dat ze niets wenst mee te delen.

Vervolgens geeft betrokkene aan dat ze getrouwd is met M. A. O. (...). Hij is momenteel in Marokko om alle documenten in orde te maken.

Uit het administratieve verslag en ook uit het rijksregister van de heer M. A. O. (...) blijkt dat betrokkenen niet wettelijk zijn gehuwd.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 23.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk.

Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent

geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkene partner haar steeds bezoeken in Marokko.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2018 dat haar betekend werd op 28.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Bilzen/Hoeselt/Riemst op 11.02.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2018 dat haar betekend werd op 28.01.2019 Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene laat de politie weten dat ze niets wenst mee te delen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2018 dat haar betekend werd op 28.01.2019 Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.
(...)"*

Op 12 februari 2019 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 229 914.

Op 1 maart 2019 dient verzoekster in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord en van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie, schending van artikel 8 EVRM

Op 27 november 2018 werd door verweerster reeds een beslissing genomen waarbij verzoekster een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt de gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de richtlijn 2008/115 (Doc. Parl., Kamer, 53 (2011-2012), 1825/001, p. 23). De bestreden beslissing werd dus in toepassing van het Unierecht genomen.

In het arrest M.M. t. Ierland van 22.11.2012(C-277/11) oordeelde het Europees Hof van Justitie:

“83. Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Verzoekster werd niet verhoord vooraleer deze beslissing genomen werd.

Mocht dit het geval zijn geweest, dan had zij kunnen laten gelden dat zij samen met haar partner M. A. O. (...) de nodige stappen zet om alle vertaalde en gelegaliseerde documenten te bezorgen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van hun woonplaats zodat zij een aanvraag kunnen indienen om te huwen.

Zij had tevens kunnen verduidelijken dat zij een duurzame en affectieve relatie heeft met haar partner en dat zij elkaar reeds meer dan twee jaar kennen. Dat zij in augustus 2018 uiteindelijk naar België is afgereisd om zich bij hem te vervoegen en zij sedertdien onafgebroken bij haar partner verblijft.

De kans zou dan bestaan hebben dat verweerster, mocht ze kennis van die elementen gehad hebben, een andere beslissing genomen zou hebben. De bestreden beslissing schendt aldus het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, evenals artikel 41 lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoekster verwijst, voor een vergelijkbare rechtstoestand, naar het arrest 119.949 van 28.2.2014 van uw Raad.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Dit bevel om het grondgebied te verlaten moet als een bezwarend besluit worden aangemerkt dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is naar het oordeel van verzoekster dan ook van toepassing.

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Indien verweerster kennis had gehad van het feit dat verzoekster een duurzame relatie wenst op te bouwen met haar partner M. A. O. (...), alsook van het feit dat partijen elkaar reeds geruime tijd kennen en reeds diverse malen met elkaar hebben afgesproken alvorens verzoekster bij haar partner in België is ingetrokken, dat zij een weloverwogen keuze hebben gemaakt om een standvastige en duurzame relatie op te bouwen, dan had verweerster een andere beslissing kunnen nemen.

Verzoekster beoogt immers geen verblijfsrechtelijk voordeel, doch wenst enkel haar relatie en haar gezinsleven verder uit te bouwen met haar partner."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van van artikel 8 EVRM en van artikel 41, lid 1 EU-Handvest, van artikel 7 Vw., artikel 40bis Vw. en van artikel 43 Vw.

Verzoekster stelt dat zij niet gehoord werd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing, daarnaast beschouwt zij zichzelf als een familielid van een burger van de unie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat zij niet zou kunnen verwijderd worden van het grondgebied. Er werd onvoldoende rekening gehouden met de familiale situatie en de familiale belangen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, om een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie te erkennen, er moet voldaan zijn aan de strikte voorwaarden die zijn bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoekster geen verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd, dat zij bijgevolg ook niet beschikt over een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, en dat verzoekster hoegenaamd niet aantoonde dat zij aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40bis voldoet.

Zodoende kan verzoekster niet ernstig – en alleszins niet dienstig - verwijzen naar het bepaalde in artikel 40bis en artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, zij wel degelijk uitvoerig, en alleszins afdoende, gemotiveerd waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd gegeven.

Er wordt onder meer gewezen op het feit dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat, dat zij zich immers niet heeft gehouden aan een vorige verwijderingsmaatregel en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zou geven aan nieuwe verwijderingsmaatregel.

De verwerende partij benadrukt voor zoveel als nodig dat zij voor de invulling van de voorwaarde van het risico op onderduiken over discretionaire bevoegdheid beschikt en dat niet kan gesteld worden, in casu, dat de grenzen van de redelijkheid overschreden zijn, wel integendeel.

In de bestreden beslissing rekening werd voorts gehouden met alle elementen waarover het bestuur redelijkerwijs kon beschikken en met alle elementen waarvan zij in kennis werd gesteld door de verzoekende partij.

Er werd wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekster op 28.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning, maar er kan alleen maar vastgesteld worden dat vooreerst er geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een huwelijk zijn genomen, en dat verzoekster gehoord werd op 11.02.2019 waarbij er tevens vragen gesteld werden over een duurzame relatie in België, maar dat zij hierop weigerde te antwoorden.

Verzoeker kan dus niet ernstig stellen dat zij niet gehoord werd, daar zij wel degelijk gehoord werd, maar ervoor gekozen heeft om simpelweg niet te antwoorden op de gestelde vragen.

Verzoekster is aldus, op de eerste plaats, bijzonder slecht geplaatst om een onvolledige motivering aangaande het vermeend gezinsleven aan het bestuur te verwijten, nu blijkt dat zij op 11.02.2019 zelf geweigerd heeft om informatie dienaangaande vrij te geven, ondanks uitdrukkelijk verzoek daartoe.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat er geen concrete stappen werden ondernomen voor een wettelijke samenwoning dan wel een huwelijk en dat een eventuele samenwoning niet automatisch een verblijfsrecht genereert en dat betrokkenen door middel van moderne communicatiemiddelen contact kunnen onderhouden met elkaar, bovendien kan de partner van verzoekster haar komen bezoeken in Marokko.

Er moet in dat opzicht worden opgemerkt dat in het verzoekschrift geen nieuwe informatie wordt verschaft of stukken worden bijgebracht waaruit blijkt dat het Bestuur bepaalde zaken verkeerd of kennelijk onredelijk zou hebben ingeschat, wel integendeel.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt aldus niet aangetoond, van het hoorrecht evenmin.

Volledigheidshalve wordt ook opgemerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van het feit dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde, zoals in het verzoekschrift onterecht wordt gesuggereerd.

De verwerende partij wenst te besluiten dat uit het verzoekschrift alvast ook blijkt dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

De door verzoekster aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.”

4.1.3. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster werpt op dat zij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster voert aan dat mocht dit wel het geval zijn geweest, zij dan had kunnen laten gelden dat zij samen met haar partner de nodige stappen zet om alle vertaalde en gelegaliseerde documenten te bezorgen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand om een aanvraag tot huwen te kunnen indienen. Verzoekster werpt op dat indien zij zou zijn gehoord zij had kunnen verduidelijken dat zij een duurzame

en affectie relatie heeft met haar partner en dat zij elkaar reeds meer dan twee jaar kennen. Verzoekster geeft nog mee dat zij in augustus 2018 naar België is afgereisd om zich bij hem te voegen en zij sedertdien onafgebroken bij haar partner verblijft. Verzoekster merkt op dat de kans bestaat dat mocht de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing kennis hebben gehad van deze gegevens, zij een andere beslissing zou hebben genomen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

“Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en betrokkene laat weten aan de politie dat ze niets wenst mee te delen.

Vervolgens geeft betrokkene aan dat ze getrouwd is met M. A. O. (...). Hij is momenteel in Marokko om alle documenten in orde te maken.

Uit het administratieve verslag en ook uit het rijksregister van de heer M. A. O. (...) blijkt dat betrokkenen niet wettelijk zijn gehuwd.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 23.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk.

Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Verzoekster betwist niet dat zij “werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst” en zij liet “weten aan de politie dat ze niets wenst(e) mee te delen.” Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De politiediensten wensten op 11 februari 2019, dit is voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing verzoekster te horen, evenwel wordt er op het formulier genoteerd: “Betrokkene wenst ons niets mee te delen”. Nochtans luidde vraag 7 als volgt: “Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België? Zo ja, wie?”. Verzoekster betwist niet dat zij niets wenste mee te delen en zij formuleert geen opmerkingen bij het verloop van dit gehoor. Aldus kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat zij voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing niet zou zijn gehoord.

Verzoekster merkt op dat indien zij gehoord zou zijn geweest zij erop had kunnen wijzen dat zij samen met haar partner de nodige stappen zet om alle vertaalde en gelegaliseerde documenten te bezorgen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand om een aanvraag tot huwen te kunnen indienen. Nog los van het gegeven dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk werd gehoord maar zij niets wenste mee te delen, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: “Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 23.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk.” Hieruit blijkt dat de gemachtigde van minister (hierna ook: de gemachtigde) er wel degelijk van op de hoogte was dat verzoekster interesse heeft voor het afsluiten van een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Verzoekster laat verder nog gelden dat zij haar partner gedurende reeds meer dan twee jaar kent, dat zij een duurzame en affectieve relatie hebben en dat zij in augustus 2018 naar België is gereisd en sedertdien bij haar partner verblijft. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde nog als volgt: “Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals

voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko.” Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister in rekening bracht dat verzoekster een partner heeft met wie zij “mogelijks samenwoont”.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt werd zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord. Daarnaast reikt verzoekster geen relevante elementen aan waarmee de gemachtigde van de bevoegde minister geen rekening zou hebben gehouden en die de besluitvorming in kwestie hadden kunnen beïnvloeden. Hij was immers op de hoogte van het voornemen van verzoekster om wettelijk samen te wonen of te huwen.

Verzoekster verwijst naar een volgens haar vergelijkbare rechtstoestand in het arrest nr. 119 949 van 28 februari 2014 van de Raad. In de continentale rechtstraditie hebben vonnissen en arresten geen precedenterwaarde. Bovendien maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In de zaak waarnaar verzoekster thans verwijst werd de betrokken vreemdeling niet gehoord alvorens hem een inreisverbod werd opgelegd, terwijl verzoekster thans op 11 februari 2019, dit is voor het nemen van de bestreden beslissing, door de politiediensten werd gehoord. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoekster laat nog gelden dat op 27 november 2018 een beslissing werd genomen waarbij zij werd bevolen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet en dit artikel de gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In zoverre verzoekster zich met haar betoog zou richten tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 27 november 2018 waarbij aan verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt erop gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Deze beslissing werd niet aangevochten en is definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt niet aangetoond. In dit verband wordt ook verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 7 en 40bis Vw., schending van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

1.1

Bij een eerder bevel het grondgebied te verlaten dat aan verzoekster werd betekend op 12 februari 2019 meende verweerster dat verzoekster niet gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk aangezien verzoekster als vreemdeling dient te worden beschouwd.

Verzoekster argumenteerde in haar beroepschrift dat verweerster verkeerdelijk was uitgegaan van de overweging dat verzoekster als een vreemdeling dient te worden beschouwd die niet gemachtigd is tot

een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, aangezien verzoekster immers onder de categorie 'familielid van een burger van de Unie' valt.

Terzake kan verzoekster verwijzen naar de feitelijke uiteenzetting supra en herhaalt dat zij een duurzame relatie heeft met haar partner M. A. O. (...) die de Belgische nationaliteit bezit en aldus onbetwistbaar een burger van de Europese Unie is (cfr. stuk 4).

Het valt dan ook niet op redelijke wijze te betwisten dat verzoekster als familielid (t.t.z. partner) van een burger van de Unie dient te worden beschouwd, waardoor de bepalingen van artikel 40 e.v. Vw. op verzoekster van toepassing zijn.

In het tweede bevel dat verzoekster op 12 februari 2019 mocht ontvangen, argumenteert verweerster dat haar intentie tot wettelijke samenwoning haar niet automatisch recht op verblijf geeft.

Verweerster is ongetwijfeld op de hoogte van de mogelijkheid in hoofde van verzoekster om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Zij kent het voornemen van verzoekster om te huwen en weet dat verzoekster en haar Belgische partner reeds diverse keren op het gemeentehuis zijn geweest om alle noodzakelijke documenten te verzamelen met oog op de aanvraag om te huwen, minstens om wettelijk samen te wonen.

De beslissing van verweerster steunt dan ook op een kennelijke beoordelingsfout, minstens op een feitelijke vergissing in hoofde van verweerster, die een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel door verweerster uitmaken.

Het is bovendien volledig ten onrechte dat verweerster haar beslissing steunt op artikel 7 Vw., daar waar de meer soepele regels van artikel 40bis e.v. Vw. in casu toepassing dienen te vinden.

1.2

Minstens is naast bovenstaande wettelijke basis ook de motivatieplicht alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door het gedrag van verweerster, hetgeen immers onmogelijk kan worden aanzien als zorgvuldig bestuur van een openbare overheid:

"Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht (Cass. 4 januari 1973, R.W. 1972-1973, 1279)."

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 53)

Het feit dat verweerster thans reeds vermeldt dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen verzoekster niet automatisch recht geeft op verblijf, maakt naar het oordeel van verzoekster een vorm van vooringenomenheid uit in hoofde van verweerster.

De verwerende partij weet overigens zeer goed dat verzoekster een verblijfsmachtiging kan aanvragen wanneer zij een aanvraag doet om te mogen huwen met haar Belgische partner. Het is niet aan verweerster om de relatie van verzoekster in vraag te stellen.

Alwaar in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt noch rekening wordt gehouden met de verklaring van verzoekster en haar partner dat zij wenst te huwen (minstens wettelijk samen te wonen), noch met het feit dat hij Belgisch onderdaan is, voldoet de bestreden beslissing dan ook minstens niet aan de wettelijke motiveringsplicht.

Voor verweerster is het blijkbaar reeds een uitgemaakte zaak dat verzoekster het land moet verlaten. Verweerster gaat voorbij aan de intentie van verzoekster om een huwelijk of wettelijke samenwoning aan te gaan op het Belgische grondgebied.

Het gegeven dat de verklaring van wettelijke samenwoning vooralsnog niet kan doorgaan, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Er kan zelfs worden gesteld dat dit element eveneens een specifieke omstandigheid uitmaakt die verzoekers individueel geval kenmerkt. De plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, kan bovendien niet worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van verweerster houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens in het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing voldoet niet aan de wettelijke motiveringsplicht, waardoor de vernietiging van deze beslissing zich opdringt.

In casu werd allesbehalve een afdoend en volledig onderzoek gevoerd.

1.3

De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten beïnvloedt de rechtstoestand van de verzoekende partij, al was het maar omdat de verwijdering kan uitgevoerd worden (zie o.a. RvV 23 april 2009, nr. 26.267; RvV 23 april 2009, nr. 26.269; RvV 11 mei 2009, nr. 27.157).

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat die evenredigheidstoets die eveneens wordt opgelegd door artikel 43 van de Vreemdelingenwet, werd gedaan in de bestreden beslissing.

Het Hof van Justitie heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en

waarvan de draagwijdte door de lidstaten niet eenzijdig kan worden bepaald (arresten van 28 oktober 1975, Rutili, 36/75, Jurispr. blz. 1219, punt 27; 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C 441/02, Jurispr. blz. I 3449, punt 34).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arresten Rutili, reeds aangehaald, punt 27; 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C 482/01 en C 493/01, Jurispr. blz. I 5257, punt 66).

Meer in het bijzonder heeft het Hof reeds geoordeeld dat slechts via verwijdering de rechten kunnen worden, wanneer deze maatregel zijn rechtvaardiging vindt in de omstandigheid dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene wijst op een concreet gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde. Die maatregel kan dus niet na een strafrechtelijke veroordeling automatisch worden gelast ter algemene preventie (7 juli 2005, Dogan, C 383/03, Jurispr. blz. I 6237, punt 24).

Gelet op het voorgaande blijkt dus uit de feitelijke omstandigheden zelf al dat geen sprake is van een actuele bedreiging van de openbare orde en dat derhalve de bestreden beslissing onevenredig en disproportioneel is.

1.4

Overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvSt nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvSt nr. 44.847 van 9 november 1993).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt 14 3 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Concreet wat betreft het inreisverbod stelt de bestreden beslissing als (enige motivering):

“Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en betrokkene laat weten aan de politie dat zij niets wenst mee te delen.

Vervolgens geeft betrokkene aan dat ze getrouwd is met M. A. O. (...). Hij is momenteel in Marokko om alle documenten in orde te maken.

Uit het administratieve verslag en ook uit het rijksregister van de heer M. A. O. (...) blijkt dat betrokkenen niet wettelijk zijn gehuwd.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 28.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk.

Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Bilzen/Hoeselt/Riemst en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene laat de politie weten dat ze niets wenst mee te delen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. ”

Verweerster beroept zich op het artikel 74/11, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Er wordt verwezen naar het feit dat een risico op onderduiken zou bestaan.

Dit klopt evenwel volstrekt niet aangezien verzoekster en haar Belgische partner zich uit eigen beweging naar de gemeente hebben begeven en aldaar hun voornemen om te huwen hebben geuit. Aangezien er nog een aantal documenten ontbraken, kon er niet onmiddellijk een dossier worden opgemaakt maar dit is een kwestie van een aantal weken.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat de belangen van verzoekster, namelijk haar hechte band met haar Belgische partner en haar voornemen om met hem te huwen, werden afgewogen tegenover het belang van dit beweerd risico op onderduiken.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat verweerster bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets heeft gedaan in de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft allesbehalve de bedoeling om te gaan onderduiken, zodat de gegeven motivering van verweerster niet strookt met de werkelijkheid. Overigens, verweerster vermeldt zelf in haar beslissing dat verzoekster op 28 januari 2019 op de gemeente is geweest om zich te informeren over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Concreet werd aan verzoekster en haar partner meegedeeld welke documenten zij dienen voor te leggen om het huwelijk aan te vragen. Gelet op de noodzaak dat deze originele documenten dienen te worden opgevraagd en vertaald, is het duidelijk dat verzoekster en haar partner nog niet in de mogelijkheid waren om alles te verzamelen.

Dat verzoekster onmiddellijk een bevel werd betekend het grondgebied te verlaten en hierbij wordt beweerd dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, is onjuist. Het eerdere bevel van eind november 2018 werd overigens pas op 28 januari 2019 aan verzoekster betekend, en op 12 februari 2019 werd haar al een tweede bevel betekend met vasthouding met oog op de verwijdering.”

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 4.1.2.

4.2.3.1. Verzoekster beroept zich in het tweede middel op artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en bekritiseert de motieven van het aan haar opgelegde inreisverbod met een duur van twee jaar. Het voorwerp van het thans voorliggende beroep is beperkt tot de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit onderdeel van het middel is niet gericht tegen de thans bestreden beslissing.

4.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name omdat zij “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”. Hierbij wordt tevens uiteengezet dat bij de verwijderingsbeslissing rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Verzoekster verklaart immers niet dat ze minderjarige kinderen of medische problemen heeft. Verzoekster geeft wel aan dat ze getrouwd is met M.A.O., maar uit het administratief verslag en het rijksregister blijkt niet dat zij gehuwd zijn. Op 28 januari 2019 kwam verzoekster informatie vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk, maar zij “ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk”. Het gegeven dat verzoekster “mogelijks” samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf, een repatriëring naar het land van oorsprong staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Verzoekster en haar partner kunnen contact onderhouden met elkaar door

middel van moderne communicatiemiddelen en haar partner kan haar steeds bezoeken in Marokko. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekster *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2018 dat haar betekend werd op 28.01.2019”*.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7, 40bis en 43 van de vreemdelingenwet.

4.2.3.4. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat dhr. M.A.O. de partner van verzoekster is. Verzoekster toont aan dat hij de Belgische nationaliteit heeft (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster thans niet met dhr. M.A.O. gehuwd is of dat zij wettelijk zouden samenwonen. Verzoekster betwist niet dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet gehuwd noch wettelijk samenwonend is met dhr. M.A.O. In tegenstelling tot wat verzoekster thans voorhoudt kan zij dan ook niet worden beschouwd als een familielid van een Belg in de zin van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster nog de overtuiging is toegedaan dat zij kan worden beschouwd als een familielid van een Unieburger wordt er daarenboven nog op gewezen dat de dhr. M.A.O. de Belgische nationaliteit heeft en verzoekster niet aantoont dat hij zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.5. Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde minister op de hoogte is van de mogelijkheid in hoofde van verzoekster om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Verzoekster laat gelden dat de verwerende partij haar voornemen kent om te huwen en dat zij en haar Belgische partner al diverse keren op het gemeentehuis zijn geweest om alle noodzakelijke documenten te verzamelen met het oog op het afsluiten van een huwelijk of om wettelijk samen te wonen.

Verzoekster betwist niet dat zij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie"*. De gemachtigde van de bevoegde minister heeft in rekening gebracht dat *"(u)it het administratief dossier blijkt (...) dat betrokkene op 23.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk"* en zij *"nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk (ondernam)"*. De gemachtigde van de minister overwoog verder als volgt:

"Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko."

Het gegeven dat verzoekster naar eigen zeggen de mogelijkheid heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, hoewel zij thans niet gehuwd en niet wettelijk samenwonend is met haar partner M.A.O, die de Belgische nationaliteit heeft, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie"*. Ook vanuit het land van herkomst staat voor verzoekster de mogelijkheid open om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op voorwaarde dat zij haar relatie met dhr. M.A.O officialiseert

en zij vooreerst de opheffing of schorsing van het aan haar opgelegde inreisverbod van twee jaar overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet vraagt.

Verzoekster stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen niet automatisch recht geeft op verblijf. Verzoekster laat gelden dat hieruit een vooringenomenheid blijkt uit hoofde van de verwerende partij. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij heel goed weet dat zij *“een verblijfsmachtiging kan aanvragen wanneer zij een aanvraag doet om te mogen huwen met haar Belgische partner”*. Verzoekster laat gelden dat het niet aan de verwerende partij is om haar relatie in vraag te stellen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog. Uit een lezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een loutere huwelijksband of het louter aangaan van een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan (wat *in casu* zelfs nog niet het geval is) *an sich* niet volstaat om een verblijfsrecht te verkrijgen. Ook andere voorwaarden moeten zijn vervuld. In die zin kan de gemachtigde dan ook worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat *“(h)et feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner (...) haar niet automatisch recht (geeft) op verblijf.”* In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt stelt de gemachtigde haar relatie niet in vraag, hij stelt louter vast dat zij thans niet gehuwd is, niet wettelijk samenwonend is en het gegeven dat iemand mogelijks samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht geeft op verblijf. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Verzoekster laat gelden dat het voor de verwerende partij een uitgemaakte zaak lijkt dat zij het land moet verlaten maar dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat zij de intentie heeft om een huwelijk of een wettelijke samenwoning op het Belgisch grondgebied aan te gaan.

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende uiteengezet: *“Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 23.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde er wel degelijk van op de hoogte was dat verzoekster interesse heeft voor het afsluiten van een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Verzoekster gaat er aan voorbij dat zij niet aantoonde dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat zij niet gehuwd is, niet wettelijk samenwonend is en zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”*. Zoals reeds gesteld staat ook vanuit het land van herkomst voor verzoekster de mogelijkheid open om een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Uit wat voorafgaat en uit wat hierna volgt, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voorts betwist verzoekster de vaststelling in het bestreden bevel dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”* niet.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.6. Verzoekster werpt op dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de evenredigheidstoets voorzien in artikel 43 van de vreemdelingenwet werd uitgevoerd. Hoger onder punt 4.2.3.4. werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet kan worden beschouwd als een familielid van een Belg of als een familielid van een unieburger in de zin van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Zodoende blijkt niet dat verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 43 van de vreemdelingenwet valt. De verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie over het fundamenteel beginsel van het vrij verkeer van personen is om die reden dan ook niet dienstig.

4.2.3.7. Verzoekster betwist dat er in hare hoofde een risico op onderduiken zou bestaan. Zij geeft aan dat zij en haar Belgische partner zich uit eigen beweging naar de gemeente hebben begeven en daar hun voornemen om te huwen hebben geuit. Verzoekster werpt op dat het onjuist is dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.11.2018 dat haar betekend werd op 28.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...);

3° (...);

4° (opgeheven)

5° (...);

6° (...);

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 1, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;

(...).”

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° (...)

6° (...)

7° (...)

8° (...)

9° (...)

10° (...)

11° (...).”

Verzoekster werpt op dat het onjuist is dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Verzoekster voert aan dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van eind november 2018

dateert, maar het pas op 28 januari 2019 aan haar werd betekend en haar vervolgens op 12 februari 2019 al opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 27 november 2018 aan verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen na de kennisgeving (bijlage 13). Deze beslissing wordt haar inderdaad op 28 januari 2019 ter kennis gebracht. Vervolgens wordt ten aanzien van verzoekster op 12 februari 2019 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Dat de tijdspanne tussen het ter kennis brengen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 28 januari 2019 en het nemen van de beslissing van 12 februari 2019 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen kort is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster initieel een termijn van zeven dagen werd toegekend om het grondgebied te verlaten en zij niet betwist dat zij deze termijn niet heeft gerespecteerd.

Het loutere feit dat verzoekster zich uit eigen beweging naar het gemeentehuis heeft begeven om zich te informeren over het afsluiten van een huwelijk, betekent niet dat de gemachtigde van de minister bij zijn beoordeling van het risico op onderduiken kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan.

4.2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, 40bis en 43 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

4.2.3.10. Voor het overige laat verzoekster na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen zij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.2.3.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM

Verzoekster herhaalt dat zij reeds vóór haar aankomst in België met M. A. O. (...) een relatie heeft opgebouwd. De betrokkenen hebben elkaar ondertussen reeds verschillende keren ontmoet in het afgelopen jaar en sedert augustus 2018 heeft zij haar intrek genomen bij hem. Sedertdien zijn zij onafscheidelijk.

Noch verzoekster, noch haar vriend waren ooit gehuwd en geen van beiden heeft kinderen. Het koppel heeft elkaar gevonden en beseft dat zij inderdaad een ‘match’ zijn. Zij wensen in ieder geval samen verder een leven als koppel uit te bouwen.

Door thans reeds te gaan vermelden dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen verzoekster niet automatisch recht geeft op verblijf, maakt naar het oordeel van verzoekster een vorm van vooringenomenheid uit in hoofde van verweerster.

Het is niet aan verweerster om de relatie van verzoekster in vraag te stellen. De verwerende partij weet overigens zeer goed dat verzoekster een verblijfsmachtiging kan aanvragen ingevolge een huwelijk of geregistreerd partnerschap.

Wanneer verzoekster wordt verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar Marokko, maakt dit – gelet op bovenstaande feitengegevens – een schending van het fundamentele mensenrecht uit in hoofde van verzoekster, met name het recht op een familie- en gezinsleven in haren hoofde.

Verzoekster voelt zich enorm gegriefd door de beslissing van de verwerende partij en wenst haar gezinsleven verder uit te bouwen met haar partner. Aangezien de partner van verzoekster reeds twaalf jaar in België verblijft en hij hier een zelfstandige zaak heeft uitgebouwd, kan verzoekster noch haar partner worden verweten dat zij hun gezinsleven in België trachten uit te bouwen.

“Artikel 8 E.V.R.M. beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. (...) Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 E.V.R.M. om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen.” (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)

Het valt dan ook niet op redelijke wijze te verantwoorden dat verzoekster zou worden weggetrokken van haar partner teneinde haar terug naar haar land van herkomst Marokko te brengen. Van haar partner kan – o.m. omwille van de hierboven aangehaalde reden inzake tewerkstelling – niet worden verwacht dat hij naar het buitenland verhuist, aangezien hij hier volkomen rechtsgeldig in België verblijft en tewerkgesteld is.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst vormt dan ook een manifeste schending van artikel 8 EVRM.

Dit verzoek is onontbeerlijk teneinde een einde te maken aan de schending van het artikel 8 EVRM. Bij de uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zal verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplopen, daar zij wordt weggetrokken van haar partner met wie zij een duurzame relatie heeft opgebouwd.”

4.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 4.1.2.

4.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie over het gezinsleven van verzoekster als volgt gemotiveerd:

“Vervolgens geeft betrokkene aan dat ze getrouwd is met M. A. O. (...). Hij is momenteel in Marokko om alle documenten in orde te maken.

Uit het administratieve verslag en ook uit het rijksregister van de heer M. A. O. (...) blijkt dat betrokkenen niet wettelijk zijn gehuwd.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 23.01.2019 samen met haar partner informatie kwam vragen over een wettelijke samenwoning of een huwelijk. Betrokkene ondernam echter nog geen stappen betreffende een wettelijke samenwoning of een voorgenomen huwelijk.”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet ondubbelzinnig dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt betwist. Er wordt vastgesteld dat hoewel verzoekster aangeeft getrouwd te zijn met M.A.O., uit het administratief verslag en uit het rijksregister van dhr. M.A.O. niet blijkt dat hij wettig met verzoekster gehuwd is.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing gaat de gemachtigde over tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“Het feit dat betrokkene mogelijks samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Bovendien kan betrokkenes partner haar steeds bezoeken in Marokko.”

Verzoekster voert aan dat zij reeds voor haar aankomst in België met dhr. M.A.O. een relatie heeft opgebouwd, zij elkaar verschillende keren hebben ontmoet in het afgelopen jaar en verzoekster sedert 2018 haar intrek heeft genomen bij dhr. M.A.O. Verzoekster werpt verder op dat haar partner onmogelijk kan terugkeren naar haar land van oorsprong omdat hij in België een zelfstandige zaak heeft uitgebouwd en van hem niet kan worden verwacht dat hij naar het buitenland verhuist aangezien hij hier volkomen rechtsgeldig in België verblijft en tewerkgesteld is.

Verzoekster toont niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat *“betrokkenes partner haar steeds (kan) bezoeken in Marokko.”* Het gegeven dat haar partner in België een zaak uitbaat, hoeft dit bezoek niet in de weg te staan. Verzoekster betwist ook niet dat zij *“door middel van moderne communicatiemiddelen contact (kan) onderhouden”* met haar partner. Verzoekster lijkt de mening te zijn toegedaan dat dit voor haar niet kan volstaan om haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te zien. Verzoekster toont niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst. Het staat verzoekster vrij om haar relatie met dhr. M.A.O. te officialiseren en vervolgens een visum gezinshereniging aan te vragen, waarbij ze vooreerst de opheffing of schorsing van het aan haar opgelegde inreisverbod van twee jaar overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet vraagt. In die zin hoeft de bestreden beslissing niet *ipso facto* te leiden tot een definitieve verwijdering van het Belgisch grondgebied. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoekster toont, gelet op voormelde vaststellingen, geenszins aan dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door de gemachtigde gevoerd in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL: Schending van artikel 43 Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing, waarbij verzoekster geboden wordt het grondgebied te verlaten, maakt naar het oordeel van verzoekster tevens een schending uit van het artikel 43, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gelet op haar hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Dit artikel luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.”

De verblijfsweigering moet aldus gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

In de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden met het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van verzoekster.

In dit opzicht kan verwezen worden naar hetgeen hierboven uiteengezet, met name o.m. de relatie van verzoekster met haar Belgische partner en de intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen.

Ook omwille van deze reden is er sprake van een schending door de bestreden beslissing van de verwerende partij.”

4.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 4.1.2.

4.4.3. Op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen luidde artikel 43 van de vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Hoger onder punt 4.2.3.4., werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet kan worden beschouwd als een familielid van een Belg of als een familielid van een unieburger in de zin van artikel 40 *ter iuncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Zodoende blijkt niet dat verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 43 van de vreemdelingenwet valt.

Een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET